

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De excelsa animi magnitudine & beneficentia Helenae. Cap. XLIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII DE VITA

imperatrix sanctissima Deiparæ partum eximiiis monumentis exornare, & sacrum illud antrum variis cuiusq; generis insignibus illustrare studuit. Imperator autem paulo post eundem locum ornamentis regalibus honorare, & monumentis ex auro & argento, variis aulaeis matris suæ magnificentiam adaugere cœpit. Rursus eius mater quò omnium nostri seruatoris in cœlos ascensionis memoriam celebraret, excelsa quædam ædificia in monte Oliuarum extruere parat: ac primum in summo totius montis vertice sanctuarium ecclesiæ Dei erexit, templumque inferius, etiã exædificauit in eo ipso antro, in quo vt vera & sacrata Dei testantur eloquia, discipuli & apostoli à seruatore omnium arcanis mysteriis initiati fuerunt. Imperator quoque ibidem variis monumentis & insignibus regem magnum Deum, veneratus est. Ista igitur duo templa, memoria perpetua celebranda, augusta, & eximia in duobus obscuris quasi antris & mysticis, Helena Augusta pii Imperatoris pia mater, suæ piæ mentis tanquã indicia, deo seruatori fundauit, filio suo ei opè per regiam suam potentiam & authoritatem porrigente. Itaque illa, neque adeo multo post, præmia digna laboribus reportauit. Nam cum iam planè grandis esset, inq; omnium bonorum affluentia, omne vitæ suæ tempus ad extremam vsque senectutem obiisset, & tum verbis, tum rebus ipsis veros pietatis fructus, quos præcepta seruatoris præscribunt, extulisset, atque ita vitam suam florentem & expertem cuiusq; molestiæ, valèti corporis simul & animæ virtute transegisset, deinceps eximium pietatis suæ exitum, & præclaram recte factorum à Deo remunerationem, etiam in hac vita consecuta est.

Nota præmium, scilicet filii prosperitatem.

De excelsa animi magnitudine & beneficentia Helene.

CAP. XLIII.

PORRò autem dum regiarum episcopatu magnificentia instructa, omnem orientem peragrat, cum vniuerso populo quasque ciuitates incolenti simul, tum priuatim singulis eorum, qui ad ipsam accedebant, infinita munera largita est. Infinita etiam ordinibus militibus, quasi plena manu distribuit. Quæ vero pauperibus, omnibus rebus nudatis, omniq; ope & auxilio destitutis di-

tis dispertierit, vix enumerari possunt: quippe in alios grādem pecuniarum vim cōferre, aliis corporis integumenta prolixè & largiter suppeditare, vinculis eripere alios, alios tum laboribus in metallis effodiendis afflictos, tum fraude & iniuria oppressos liberare, denique ab exilio alios in patriam reuocare dignata est.

Quomodo religiose versari in ecclesiis Helena solita est.

CAP. XLIIII.

QVæ quidem, licet eiusmodi rebus esset insigniter nobilitata, alia tamen in deum pietatis munera minime neglexit. Nam vbique cernebatur, in ecclesiā Dei intrare, templaq; splendidis exornare monumentis, inque ædes sacras, vel in minimis vrbibus extructas, suam benignitatem ostendere licebat, præterea eam & decoro eximioque apparatu admirabilem, videre sæpe versari cum multitudine, & verum cultum erga Deum omnibus piis vitæ officiis declarare,

Helena octogenaria cum esset, condito testamento moritur.

CAP. XLV.

DEmum vero cum naturam satierate viuendi expleuisset, & ad meliorem statum euocaretur, octogesimumque ferè ætatis suæ annum confecisset, & ad extremum vitæ exitum propè venisset, decreuit secum, statuitque coram imperatore filio suo, vnico principe mundi potentissimo, huiusque liberis Cæsaribus, nepotibus suis, testamentum suum facere, & sigillatim nepotibus suis quæ sibi in toto orbe terrarum suppeterent, facultates dispertire. Quibus rebus ad hunc modum cōstitutis, suo filio tanto tamque eximio imperatore, ei ipsi præsto assistente, sedulo inseruiente, & manus illius tenente, finem ita viuendi fecit, vt beatissima quidem, iure optimo, non mori prudentibus videretur, sed vitam caducam & fragilem, cum cœlesti & æterna reuera commutare. Animus igitur corporis compagibus solutus, ad immortalem & angelicam naturam, atque adeo ad ipsum seruatorem assumptus est.

Quam